

1

Philip se întoarse cu pași lenți la hotel. Voia să-și pună gândurile în ordine. Incendiere premeditată? Crimă? Iar el, împreună cu Eve, fusese maror. Aranjă faptele în ordinea în care se petrecuseră.

La marginea stâncii era sigur că văzuse semnale luminoase care licăriseră de pe mare și cărora li se răspunsese din locul care părea a fi vechiul hambar gol al unei nave. Dacă le văzuse. Eva negase că ar fi văzut ceva, iar el deja observase că ei nu-i scăpau multe lucruri.

Apoi incendiul îngrozitor. Și mașina pe care o văzuse dispărând pe câmp. Dacă văzuse o mașină, La Scott Arms, motociclistul voinic care trecuse pe lângă separeul lor. Aici, nimic. Doar că, mai târziu, fuseseră urmăriți tot drumul până la Priory de un motociclist – un fapt sigur, care nu putea fi produsul imaginației înfierbântate datorate lui Eve, care era diabolic de atrăgătoare.

Deschizând ușa de lemn spre holul hotelului, se simți recunoscător lui Tweed pentru că îl avertizase să nu spună prea multe. Își scoase haina de sibir, porni pe coridor și aruncă o privire în bar, care era o cameră separată la capătul acestuia. Avu un alt șoc.

Eve, așezată aproape cu spatele la el, se schimbase într-o rochie de un albastru-închis, cu o curea aurie încercuindu-i mijlocul și cu picioarele lungi puse unul peste altul, descoperite de o crăpătură adâncă a rochiei. Vorbea cu Bob Newman, care stătea și o asculta, cu o figură inexpressivă și un pahar de scotch în mână.

Așadar, acesta era „ajutorul“ pe care Tweed îl trimisese atât de urgent ca sprijin. Newman, corespondent de presă, era un prieten apropiat și de încredere al lui Tweed. Fusese verificat temeinic cu mult timp în urmă.

Trecut acum de patruzeci de ani, se implicase total și cu multă eficacitate în câteva misiuni SIS.

Philip se hotărî să-i lase singuri câteva minute, cât să-și adune gândurile. Nu-l văzuse nimeni strecurându-se în confortabilul hol din spatele hotelului, gol acum, și așezându-se pe o canapea. „Mă întreb despre ce vorbesc“, gândi Philip.

Bob Newman sosise ceva mai devreme în acea seară, pe întuneric, după un drum înspăimântător spre Wareham. Lui Newman îi plăcea să apese accelerația până la fund, dar niciodată nu băuse înainte să se suie la volan. După ce se trecuse în registrul hotelului, își dusese valiza sus, în camera lui, o deschisese, își pusese repede câteva haine pe umeras, apoi coborâse la bar pentru mult doritul scotch.

În bar, o încăpere lungă, cu barul propriu-zis pe stânga cum intrase el, nu era nimeni, cu excepția barmanului. Și a unei femei atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie de un albastru-închis. Ea făcu prima mișcare când îl văzu pregătindu-se să se așeze la distanță de ea.

– Eu sunt singură. Crezi că ar fi posibil să stăm și noi la un pahar de vorbă? Ești Robert Newman, faimosul corespondent internațional. Te știu din fotografiile din presa internațională.

– Nu faimos și internațional. Notoriu este cuvântul, îi spuse el, așezându-se într-un fotoliu lângă ea. Noroc!

– În ultimul timp n-am văzut multe articole de-ale tale, continuă ea, etalând un zâmbet cald. Bănuiesc că, probabil, bestsellerul pe care l-ai scris, *Kruger: Computerul care a căzut*, ți-a adus o avere. A apărut peste tot în lume și încă se mai tipărește.

– M-a făcut să mă simt confortabil pentru o vreme, zise el scurt.

N-avea nici un rost să-i mărturisească faptul că e milionar. Nu spui așa ceva unor necunoscute. Newman n-o spusese nimănui. Ea îl studia.

Putea să aibă în jur de un metru șaptezeci și cinci, bine făcut, trăsături puternice, proaspăt ras, păr castaniu-deschis și aura unui bărbat care umblase mult și văzuse lumea, cu părțile ei bune și rele. Un individ foarte dur, credea ea, dar plăcut în rarele momente când zâmbea.

– Apropo, eu sunt Eve Warner, spuse ea.

– Ce faci ca să-ți câștigi pâinea cea de toate zilele? Întrebă el. Sau ești rentieră?

– Arăt eu ca o rentieră? Se îndreptă indignată. Întotdeauna a trebuit să muncesc ca să trăiesc. Nu ca tine, îl tachină ea.

Ea îi zâmbi sarcastic, dându-i impresia de rânjet. El nu-i răspunse la întepătură. Urmă o pauză lungă, și el așteptă ca ea să-și dea seama că mai era ceva de spus. Ea nu spusese nimic, ceea ce lui i se păru interesant.

– Atunci, ce meserie ai? Întrebă el, în cele din urmă.

– Mă ocup de echipamente de securitate.

– Care anume?

– E puțin cam secret.

– Toate sunt secrete.

– Dar sunt plătită bine și muncesc ca un troian.

– Adică ești un cal troian? o împunse el.

Își miji ochii căprui, sfredelitori. O prinsese cu garda jos. Ea se uită în spatele lui. Philip intrase în bar, și când ea se întoarse îi făcu cu mâna.

– Eu plătesc. Tu cu ce te otrăvești, Eve? O, bună, Bob! Nu ne-am văzut de mult.

– Eu rămân pe votcă. Încă una dublă, răspunse Eve.

– Pentru mine un Scotch, Philip, spuse Newman.

– A, voi, doi vă cunoașteți? Întrebă Eve, surpriza trădându-i-se în voce.

– Pe ici, pe colo, răspunse Newman, ridicându-și ușor vocea, așa încât Philip să audă ce spune. Philip lucrează în asigurări. Investigam odată o mare fraudă și el mi-a vândut câteva ponturi...

Philip îl binecuvântă pe Newman pentru a fi bănuț atât de bine ce-i spusese el lui Eve. Pentru el comandă un pahar de vin alb, franțuzesc, sec și le aduse băuturile și celorlalți. Eve îl urmări cu privirea. Având peste treizeci de ani, Philip era mai suplu decât Newman, mai sensibil, după cum bănuia ea. Mai puțin capabil să facă față vieții. Aici nu ghicise bine și îl subestima pe Philip. Își trase și el un scaun, iar acum formau un cerc închis. Eve bău din votca ei și goli imediat jumătate de pahar. Își aprinse o nouă țigară de la cea pe care o fumase. Newman scosese o brichetă, dar ea dădu din cap.

– Pot să-mi aprind singură țigara.

– Bravo ție! Cu timpul o să înveți și cum să o fumezi.

Ea îl privi rece, își strânse buzele pline, apoi zâmbi.

- Apropo de fum, ai auzit de teribilul foc de lângă Lyman's Tout? Îl întrebă ea pe Newman.

- Ce foc?

Eve începu să-i vorbească despre experiența pe care o avusese în timpul călătoriei cu Philip. Vorbi despre ea, ca și cum ar fi fost un eveniment îndepărtat din trecut.

- Un subiect puțin cam oribil pentru o seară atât de plăcută, concluzionă ea.

- Oribil dacă zici că Sterndale și fiul său erau încuiați în locul acela. De unde știi că *erau* încuiați? Detaliul despre faptul că generalul însuși închidea toate storurile în fiecare noapte sună ca și cum l-ai fi cunoscut pe general, presă Newman.

- Acum îmi dau seama de ce ai avut un asemenea succes ca și corespondent de presă. De fapt, Philip mi-a spus și mie. Înainte de cină l-a întâlnit pe general chiar în acest bar. Bătrânul crai a fost destul de vorbăreț, bănuiesc. Eu nu l-am văzut. Eram la mine în apartament și făceam un duș.

- Am auzit că era foarte bătrân, comentă Newman. Mă gândesc că, într-un loc precum cel pe care l-ai descris, avea bușteni mari pentru foc. Unul s-ar fi putut să se rostogolească pe un covoraș și gata. O tragedie.

- Eu cred c-a fost o stivă de bușteni, medită Eve, cu obrazul sprijinit în mâna stângă, ținându-și votca în dreapta, ca să nu dispară. Era aranjată lângă o construcție care semăna cu un hambar. Ridicată la capătul clădirii în care Sterndale își ținea vechiul Bentley. Spatele mașinii ieșea în afară, descoperit.

Philip stătea tăcut, sorbind din paharul lui cu vin. Nu-și aducea aminte de stiva de bușteni pe care o descriesese Eve. Dar acolo, sus, în vârful stâncii, mintea lui fusese asaltată de emoții - fascinația crescândă pentru Eve, amintiri ale soției moarte, Jean. Nu putea să jure că nu era nici o stivă de bușteni la capătul hambarului. Nu putea fi sigur de nimic. Se întrebă dacă Tweed mai era în biroul lui.

- L-ai trimis pe Philip în Dorset, folosindu-te de nevoia lui de vacanță, dar adevăratul tău scop a fost să-l ai la fața locului, pentru a-l supraveghea pe generalul Sterndale. Și acum uită-te în ce mizerie e băgat, îl învinui Paula.

Era ora zece seara în cabinetul lui Tweed din Park Crescent. El ședea la biroul lui și o studia pe Paula Grey, fără să-i răspundă imediat. O brunetă subțire, foarte atrăgătoare, ea stătea în spatele biroului ei, aruncând fulgere din priviri. Asistentă-șefă și cea mai apropiată confidentă, nu ezita niciodată să-și spună punctul de vedere, lucru pe care Tweed îl admira. Paula, necăsătorită după o poveste de dragoste nefericită, avea în jur de treizeci și cinci de ani.

Singurul alt persoanj din încăpere, în spatele biroului său dintr-un colț, era Monica, de asemenea, un adjunct de încredere. O femeie mică, de o vârstă nesigură, își purta părul cărunt într-un coc, iar acum asculta duelul de cuvinte, distrându-se.

- În parte ai dreptate, admise Tweed. Dar a petrecut prea multe nopți și weekenduri în casa aceea drăguță în care a locuit cu Jean. Am vrut să-l scot puțin din atmosfera locului. Undeva, în țara asta - nu afară, până nu sunt sigur că e stabil din punct de vedere emoțional. Cu siguranță, nu aveam de unde să știu că această excursie o să aibă o întorsătură atât de dramatică. Și, după cum știi, Bob Newman s-a grăbit să se ducă acolo, la cererea mea, ca să-l susțină.

- Asta ne va fi de ajutor, încuviință Paula. Dar despre ce este vorba? Cum a început totul?

- La Paris.

Aproape că-i plăcu uimirea de pe figura ei. Orice urmă de indignare dispăruse.

- La Paris? repetă Paula. Cum?

La ușă se auzi un ciocănit sfios, Tweed strigă:

- Intră.

Marler intră. Cel mai grozav țintaș din Europa Occidentală, nou-venitul, un membru vechi al echipei lui Tweed, era de înălțime mijlocie, slab și îmbrăcat elegant într-o jachetă de vânătoare, pantaloni de catifea cord și pantofi maro, făcuți de mână, care străluceau ca sticla. Proaspăt ras, avea un zâmbet cinic, și se știa că nu crede nici un cuvânt pe care îl spunea cineva, până nu îl verifica de trei ori.

- Bună seara, zise el cu o voce târăgănată de snob. Îmi pare bine să văd că ați început cu toții noaptea mai devreme, așa, ca variație.

Adoptă o ținută tipică și se rezemă de un perete, aprinzându-și o țigară lungă.

- Marler, începu Tweed, Paula nu prea înțelege ce se întâmplă. Spune-i despre excursia la Paris. Îmi închipui c-ai venit aici direct de la avion.

- Bineînțeles. Paula nu înțelege? Nici eu nu înțeleg.

- Spune-i ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu, sugerează Tweed.

- Chiar te rog, îl îmboldi Paula.

- A început cu un telefon de la un informator de-al meu din Paris. Jules Fournier. Pot să vă spun cum îl cheamă acum, când bietul nenorocit e mort. Ne-am întâlnit la ora cinci - după ce se întunecase - în fața unui bar de pe rue St-Honoré. La telefon mi-a spus că, în curând, ceva mare va exploda și a menționat un nume care m-a șocat puțin. Mi-am luat bilet la avionul de dimineață pentru a studia locul de întâlnire. Părea destul de sigur. O stradă principală din Paris când se preumblă multă lume pe-acolo. Nu mi-am dat seama că poate fi periculos. Ceasul rău.

- Ce nume a menționat? întrebă Paula.

- Toate la timpul lor. Vă merge mintea prea repede. Așa că aveți răbdare cu mine. Fournier era o așchie de om cu păr unsuros. În trecut a fost un informator de încredere. Mă sprijineam de un geam al barului, afară, și mă prefăceam că citesc *Figaro*. Multă lume prin preajmă, grăbindu-se acasă de la serviciu, așa cum anticipasem. Aveam la șold un Walther automat - îl împrumutasem de la un prieten din Paris, mai devreme. Nu poți ști niciodată, într-o misiune ca asta. Fournier a apărut brusc de nicăieri.

- Era pe jos? întrebă Paula.

- Așa mi s-a părut. Părea neobișnuit de nervos, uitându-se în spate, peste umăr. A turuit așa-zisa informație în franceză. Nu prea avea nici o logică. A menționat din nou numele, a spus că tipul e implicat într-o operațiune de schimbare a lumii, că are legături peste tot. Asta îmi spunea când a apărut o bandă de motocicliști îmbrăcați în piele neagră, cu căști pe figuri, clătănându-se pe asfalt. Am crezut că sunt beți. Își croiau drum înghiontind oamenii, făcând semne obscene oricui protesta. I-am văzut clar, dar nu și fețele, evident. Când s-au apropiat de Fournier, unul dintre ei s-a împiedicat. Am fost un idiot.

Făcu o pauză, trase adânc din țigară, apoi o strivi în scrumiera de cristal pe care Monica o împinsese mai aproape de el pe biroul ei.

- Nu te-am mai auzit spunând asta, zise Paula încet.

- Eram prea preocupat de ceea ce încerca Fournier să-mi povestească. Mi-a spus că îmi trimisese o scrisoare. Asta s-a întâmplat. Încă mă mai blestem.

- Ce s-a întâmplat? Mă îndoiesc c-ai fi putut să previi așa ceva. Nu la o oră de vârf, pe rue St-Honoré, comentă Paula.

- Bădăranii ăia beți, așa credeam eu, aproape c-au format un cerc închis în jurul nostru. Atunci a început să-mi sune clopotul de alarmă, dar era prea târziu.

- Ce era prea târziu? întrebă Tweed.

- Tipul care se împiedicase - care părea că s-a împiedicat - a sărit pe Fournier. A zis „Scuze, amice“, în engleză. După ce au dispărut, Fournier a horcăit o dată și a căzut în brațele mele. L-am apucat de după piept, iar mâna mea dreaptă era lipicioasă. Sânge. Împiedicatul ăla îi băgase lui Fournier un cuțit chiar la subrațul stâng. În timp ce se prăbușea i-am luat pulsul după ce l-am rezemat de o vitrină. Nimic. Era mort. Treabă de profesionist.

- Ce e cu banda de motocicliști? întrebă Paula.

- Au dispărut ca vântul. Am hotărât că cel mai bine era să fac și eu la fel. Cu un Walther la mine, fără permis, nu-mi imaginam un interviu cu polițistii... sau cu șmecherii pe care-i folosesc ei. I-am semnalizat lui Archie și l-am lăsat pe bietul Fournier, după ce i-am spus unei femei, care se oprise acolo, că omul a suferit un infarct și dacă ar putea ea să cheme un doctor. N-am putut să fac nimic ca să-mi ajut informatorul.

- Cine e Archie? se interesă Paula. Archie și mai cum?

- Numele de familie nu contează. E, probabil, cel mai bun informator din lume pe care îl am. E stabilit la Paris, dar se învârte cam peste tot. Când am ajuns pe aeroportul De Gaulle, la dus, l-am sunat și l-am rugat să fie prin apropiere, ca sprijin. E o figură.

- Unde era în momentul crimei? exclamă Tweed.

- În capătul celălalt al străzii, într-un gang. Nu cred c-a văzut prea multe, cu tot traficul acela aglomerat. Dar mi-a recepționat mesajul și a dispărut. Asta e.

- Nu, nu e, insistă Paula. Ce nume ți-a spus Fournier la telefon de te-a speriat așa - și pe care apoi l-a repetat la Paris înainte să fie ucis?

- Cred c-am auzit bine. De fiecare dată a bolborosit cuvintele. Marler făcu o pauză pentru a-și aprinde o altă țigară lungă. Deși calm în aparență, Paula îl simți supărat pentru ceea ce el considera un eșec total din partea lui. Leopold Brazil, dacă vă vine să credeți...

2

În cabinetul lui Tweed urmă o tăcere provocată de uimire. Figura Monicăi și cea a Paulei sugerau o adâncă neîncredere. Paula fuse cea care rupse tăcerea.

- Leopold Brazil? Cel mai puternic broker¹ mondial? Misteriosul personaj despre care se zvonește că află tot ce știe președintele american, primul nostru ministru, președintele Franței și Dumnezeu mai știe cine?

- Acesta e numele pe care sunt destul de sigur că l-am auzit, spuse Marler. Iar Fournier l-a menționat de două ori.

- Probabil că a greșit, insistă Paula.

- Poate, interveni Tweed. O să vă dezvălui un secret. În ultimele săptămâni, am făcut personal investigații discrete în ceea ce-l privește. E ca un al doilea Kissinger², însă fără publicitate. Și, la fel ca și Kissinger, se plimbă de la o capitală la alta în avionul personal când se ivește vreo problemă. E un om foarte bogat și foarte puternic. Făcu o pauză. Atât de puternic, încât azi am fost chemat în Downing Street³. Cineva a vorbit. Primul-ministru în persoană mi-a spus să întreprin orice cercetări legate de domnul Brazil.

- Nu călcați pe iarbă, zise laconic Marler.

- Și noi ce facem? întrebă Paula.

¹ Persoană a cărei profesie este aceea de a vinde și de a cumpăra acțiuni, bani străini și mărfuri pentru alți oameni. (n.tr.)

² Kissinger, Henry Alfred (1923 -), laureat al premiului Nobel, om politic și secretar de stat sub președinția lui Richard M. Nixon și Gerald R. Ford. Cartea sa, *Armele nucleare și politica externă a Americii*, a stat la baza politicii externe a SUA. (n.tr.)

³ Strada pe care se află cabinetul prim-ministrului britanic. (n.tr.)